

MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

NUMMER 19

1. OKTOBER 1929

1. ÅRGANG

Fra det indiske misjonsfelt.

Fra Hilda Wergedal

Missionhouse Karwi 29—8—29.
Kjære venner!

Ti menneskesønner er kommet for å frelse de som var fortapt. Luk. 19, 10.

Vil gjennom «Misjons-Røsten» få lov til å minne vennene om å komme misjonens store sak blandt Indias millioner tilhjelpe ved deres bøner. Nu står den kolde tid forhånden og det er virkelig en kostbar tid i India, ti da kan man uhindret av varme og regn komme til landsbyene hver dag. Det er vanskelig å få fortalt på rette måte og finne de rette ord som kan forklare hvordan det er å daglig være gjenvindne til disse masser av folk på sitt ansikt for de mest avkyelige avguder. Hvor vi kommer og hvor vi ser møter vårt syn disse fryktelige avgudsbilleder. Nye templer og avguder settes op til enhver tid. Og det er sant hvad en frelst innfødt lærer sa, at de tilber ikke sine avguder fordi de elsker dem, men fordi de er redde og frykter for deres vrede.

Skal fortelle hvad vi så nu en av dagene i en landsby som beviser litt av deres forblindede stilling: Det var en mann som holdt på å bli blind på det ene øie. Han bad oss om medisin. Men vi sa at hans øie var slik at kun den virkelige levende Gud kunde gjøre ham bra. Han hadde en lille knyttet rundt sin arm og fortalte oss, at i den fillen var det litt sand fra Gangesfloden, som skulde hjelpe ham. Ja, hvad skal vi si til slikt mørke som å tro at noen sandkorn fra Gangesflodens bredder kunde hjelpe ham.

Når den virkelighet går op for oss at det ikke bare er en og to eller en liten flokk i dette mørke, men millioner, hvor har vi da ikke grunn til å be til ham som har all makt og all kjærlighet.

Hørte forleden en tale av en frelst innfødt professor, Samuel Lal, og vil få lov til å gjengi litt av den. Han sa: Jesus har betalt all vår syndegjeld, opfylt lovens krav. Han ropte på korset: Det er fullbragt. Og det er virkelig, det er så. Men vi har en gjeld som Paulus taler om i Rom. 1, 14, som vi hver enkelt må betale selv. Men Jesus gir oss kraft og midler så vi kan betale den. Han sa videre: Tenker du over, når du ser en landsby, at du står i gjeld til den, at du må forsøke å løse den? Hvis vi står i gjeld til noen må også disse millioner uten håp og uten Gud i hedningeland være dem vi har mest skyld til. Tross alt mørke så er det ikke håpløst, ti han er kommet for å frelse de som var fortapt. Det er ikke forgjeves å be til høstens Herre. Hans ord skal ikke vende tomt tilbake, men lykkelig utføre hvad han sender det til.

Jeg vil også si hjertelig takk for «Misjons-Røsten». Må den alltid svare til sitt navn, og må det rette og virkelige som Herren vil ha vært komme frem gjennom den.

Hjertelig hilset eders
Hilda Wergedal,
Missionhouse Karwi Banda District
U. P. India.

Fra br. og str. Desmond.

Ranchi B. N. R. 5.—8.—29.
Våre kjære nådesøskener!
«Nåde og fred fra ham som var, som er og som kommer».
«Lovet være Gud og vår Herre Jesu Kristi Fader, han som har velsignet oss med all åndelig velsignelse i himmelen i Kristus, likesom han utvalgte oss i ham før verdens grunnvoll ble lagt, for at vi skulde være hellige og

Misjonen.

Ikke alle kan gi store summer til misjonen, og ikke alle er skikket til å reise ut som misjonærer. Men alle kristne kan hjelpe misjonen frem gjennom bønn og et hellig liv. Derfor, misjonsvenner:

Be for misjonen!
Jag efter guds frykt!
Da blir der rum i oss for Guds kraft, og da kommer nok også de penger som arbeidet trenger.

ulastelige for hans åsyn.» Ef. 1, 3—4.

Hvor stort det er å være frelst og ha barnekar hos Gud, og daglig ha samfund med Faderen og Sønnen. I sannhet en lodd er tilfalt oss som er liflig. Og ikke mindre stort er det at han har kalt oss til sine medarbeidere. «Sendebud i Kristi sted.» Herlige forrett.

Vil først takke den enkelte og forsamlingen for deres brever og gaver til Guds saks fremme her i India. Ja, Gud er god mot sine små. Han svikter oss aldri. Vi skuer op til ham fra hvem vår hjelp kommer. Han har lovet å sørge for sine barn. Hans øie vokter spurven og hvor meget mer hans dyrekjøpte små.

Gud har besvaret bønn og holder på å åpne nye dører for virksomheten her i Ranchi. Vi ventet store ting, men utholdende bønn behøves for sjelefienden har allerede satt sig til sterkt motverge, dog i Jesus, seiersfyrstens navn skal vi mer enn seire. Halleluja!

For en tid siden hadde vi en velsignet anledning til å sprede evangeliet ved en Mela (avgudsfest). Tusener på tusener var samlet fra mange miles avstand

for å tilbe ved «Jagernath», verdens herres tempel, som ligger ca. 9 mil fra Ranchi. Denne avgud har mange templer i India, men dette anses for et av de helligste da de lærer at det ikke var bygget av menneskehender, men at gudene selv har bygget det. Det er uthugget på toppen av et fjell. Regnet øste ned i strømmen, men det hindret ikke Indias iherdige og hengivne tilbedere fra å komme til dette for dem så hellige sted. Ja, overtroen er sterk og binder millioner av Indias sjeler. Den er en av satans faste og beste lenker her ute; men Jesus har sagt at han kom for å løse de bundne og sette de plagede i frihet, og om vi bare holder ut i bønn så kan det skje i de mest håpløse tilfeller.

Regntiden kom sent i år, men så kom den også med velde. Brønnen vi får vårt drikkevann fra har gradvis sunket sammen og forrige lørdag falt den helt sammen med mursten. cementert mur som var omkring og alt. Da vi kjøpte eiendommen her så verdsette den forrige eier denne brønn til over tusen kroner og det er hvad det vil koste å grave og mure omkring en ny brønn, så vi må nu være avhengig av andre når det gjelder vårt rennende inntil midler for dette hjemmed kommer inn. Vårt håp står til Herren. Han ser hvad vi behøver og skal sikkert også fylle behovet. Vi har nu funnet ut grunnen hvorfor brønnen styrtet i grus. Mannen som hadde gravet og bygget den, hadde ikke lagt noen grunnvoll og bunnen var sandjord. Derfor bestod den ikke overfor vannflommen. Hvor alvorlig det er for hver og en som bygger for evigheten å bygge på grunnvullen Jesus Kristus for den holder i alle livets vannflommer og omvekslinger.

Må Herrens velsignelse hvile over dere alle.

Fredshilsen i Jesu navn fra oss alle her.

Eders i striden på Jesus venterende

Br. og str. Desmond.

Et indisk brødersamfund av europeere.

I det engelske blad «Statesman», som kommer ut i Kalkutta, leses om et brødersamfund som er stiftet, bl. a. fig.:

Der er en liten flokk europeiske kristne asketer i Puna (ikke langt fra Bombay) som har gitt det løfte at de vil forsøke å leve som Kristus levte, idet de i alt tar ham som deres mønster. De eier intet og de mottar ikke betaling for deres arbeide.

De deler av en felles pung og lever side om side med de ringeste i samfundet, på marken arbeider de sammen med kulien og deres klær er av simplest slags.

Ordenen er kjent som Christa Seva Sangh og medlemmene er klædd som de romersk-katolske prester i en hvit kjortel av simplestevning. Desuten går de barfotet. India er fødestedet og hjemmet for dette brødersamfund som også har indiske medlemmer. De lever alle sammen i et Ashram (felleshus).

Der er også noen familier som deler brøderskaps idealer og arbeider i forening med medlemmene, men de har ikke avlagt det endelige løfte.

Den høieste verdslige ære de egentlige medlemmer som alle er ugifte, kan opnå, er å få bære den safrangule kjortel som blir gitt efter en lang prøvetid.

— Alt Guds ord er lutret. Han er et skjold for dem som tar sin tilflukt til ham.

Ordspr. 30, 5.

Litt fra oldkirken.

Om søndagens oprindelse.

Av Jørgen Stray, Kristiansand.

Søndagen har sin oprinnelse fra den apostoliske tid i den kristne menighet. Det eldste spor er 1. Kor. 16, 2; Ap. g. 20, 1 og Ap. b. 1, 10. De første kristne samledes på denne dag til minne om Kristi legemlige oppstandelse fra de døde. Gudstjenesten synes å ha vært enkel. Bønner og ordets tjeneste, vekselvis, nadver og derefter rett til å tale i tunger med tyding.

I den vestlandske kirke kaltes dagen «Solens dag». Se Justin Martyrs apologi kp. 67. I Det østlandske, hvor kirkens vugge har stått, kaltes søndagen: Den første dag, den ottende dag, og «Herrens dag». Se «De tolv apostolers lære», kap. 14, og i biskopen av Antiochia, Ignatius' brev til Magnesierne, kap. 9. Dette brev skrev han på sin martyrtid. Han led døden i det forfølgelses år 107 eller 115. I dette står følgende:

«Når altså de der befant sig i den gamle tingenes ordning, har nådd frem til et nytt håp og ikke mer holder sabbaten, men lever efter Herrens dag, på hvilken også vårt liv oprant ved ham og hans død — hvilken noen nekter, men formedelst hvilken hjemmelighet vi har fått troen og formedelst den holder vi tålmodig ut — o.s.v.

Betegnende er det å lese om Ebienitterne frafall fra den kristne tro. Dette frafall kom en tid før apostelen skrev det 4. evangelium og sitt første brev. I Evseb. 3. bok, kap. 27, står følgende om Ebienitterne: «Å frelses alene ved troen på ham og det dertil svarende liv anså de for umulig og følte derfor trang til lovtjeneste». Litt lengere fram i samme kapittel står følgende: «Sabbaten og jødernes skikke holdt de likeså fullt som jødene selv, men på Herrens dag (søndag)

gjorde de felles sak med oss til minne om hans oppstandelse fra de døde».

Ebienitterne hadde små forestillinger om Jesus. Enkelte av disse gikk såvidt at de tvilte på om Jesus var Guds sønn. De trodde han var sønn av Maria og Josef. Andre av disse trodde han ikke guddommen i dåpen og at denne forlot ham igjen ved hans lidelse.

Ut fra dette syn vilde ikke Jesu blod forsonne og frelse oss. Av denne årsak følte Ebienitterne trang til lovtjeneste.

Apostelen Johannes som ennu levte og bodde i Efesus, betegnet disse vranglærere som «sannhetens fiender». Av vesentlig hensyn til disse Ebienitter og den alt fremstående Gnostiske (kerintiske) lærer oppfordret menighetens eldste i Efesus apostelen Johannes å skrive det 4. evangelium og sitt 1. brev. De første 18 vers m. m. i Evangeliet og det 5. kap. i første brev vidner om gjendrivelse av disse vranglærere.

Den Ebienitiske lære har ikke vært i kirken senere, før våre dages liberale teologer, som opstod i

Tyskland i begynnelsen av det 18. århundre.

Det er ikke underlig at de liberale er de første i kirkens historie, som har søkt å dia nettop dette evangelium i tvil, på tross av vidnesbyrd fra Papias (se Evseb.), Irenæus, Klemens, Aleksandriner o.s.v.

Menigheten som bestod av jødekristne holdt sabbaten, derfor blev søndagen og sabbaten holdt om hverandre, hvor menighetene var blandet.

Om søndagen har jeg lest en del vidnesbyrd. I øieblikket kan jeg anføre efter hukommelsen: fra 80-årene 107, 109, 115 og et fra Barnabas' brev, kap. 15. Dette brev blev uttatt av Bibelen samme år, 364, som kirkeforsamlingen i Laodikea overførte sabbatsbudet på søndagen. Dette brev er skrevet efter år 70, men før år 120. Brevet hadde plass i enkelte bibelhåndskrifter like til år 364. Likeså et vidnesbyrd fra Kerint fra omkring år 160. Gjennom de tre første årh. finnes kun en formaning om å avholde sig fra arbeid på denne dag. Flere har der ganske visst

vært, det fremgår av tittelbladet på historisk omtalte, men nu tapte kildeskrifter. Denne ene formaning er av advokat Tertullian. Han blev omvendt år 190, død 220.

Den første søndagslov ga keiser Konstantin den store 7. mars 321. Denne lov som blev en nødvendig følge av at kristentroen var antatt som statsreligion i det romerske rike, hvorfra endel 7. dags adventister har den påstand, at det er keiser Konstantin den store eller paven som innførte Solgudens dag i kristenheten, vet jeg ikke, men det vet jeg fra historien, at det er en uriktig påstand, ti hedenskapet har ingen søndag. Hverken det klassiske oldtidsfolk eller våre hedenske fedre kjente noe til en korte mellomrum regelmessig tilbakevendende helligdag, på hvilken alt folk, befriet fra den daglige arbeidstvang, følte retten og plikten til å beskjettige sig med høiere og skjønnere ting. Vi har en slik dag, søndagen.

På denne dag avholder vi oss fra arbeid, likeså for å beskjettige oss med den åndelige gudsyndelse. Se Rom. 12, 1 m. fl. steder.

MISJONS-RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomitee og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Misjons-Røsten», Post box 32, Sarpsborg.

Abonnementspris er: For enkelt nr. 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Riv gjerdene ned.

Av Erling Syvertsen, Drammen.

Det var med opriktig glede jeg leste, br. M. Blom Bakkes påminnelse om denne alvorlige sak i siste nr. av «Misjons-Røsten», og dette så meget mer som jeg jo vet at det ikke er skrevet i et øieblikks stemning, men at det er et utsagn av en stadig og årelang kamp mot partiånden. Da jeg for endel år siden var bosittende i Oslo hadde jeg anledning til å høre Blom Bakke i de forskjellige forsamlinger, og det var velgjørende å legge merke til hvorledes han på ethvert sted opmuntret til enhet og fordragelighet blant Guds barn.

I den senere tid har dette spørsmål oppstått mine tanker i stadig større grad, og jeg synes også at alle som har ører må høre Andens tale til menighetene angående dette punkt. Jeg glemmer ikke et møte under stevnet i Møllergaten 38 i våres, da Hellig-Anden levendegjorde disse samnheter for oss i en særlig grad. Spesielt minnes jeg br. Støves vidnesbyrd, — jeg tror han gikk ut fra 1. kor. 12, 12 fig. angående Kristi legemes lemmer. Han fastslo at dette legeme ikke er begrenset til et parti, men at alle gjenede Guds barn hører med, — at vi alle har bruk for hverandre, — skulde ha omsorg for hverandre, og at vi, dersom vi var i rett stilling, skulde få erfare at som et lem lider, da lider alle lemmene med, og om et lem hedres, da gleder alle lemmene sig med.» Det blev også fremhevet det særlige faktum, at det aldri har vært så mange partier blandt Guds folk som nu, og jeg måtte tenke på utviklingen fra Luthers tid, — den stadige forgrening og gjennom tidene inn til nu, da vi snart har en Babels forvirring av kirker og sekter. Tanken er i sannhet forferdende, når vi erindre Jesu bønn om at vi alle skulde være ett, eller hvad Paulus skriver fil Korintiere om å nå frem til enhet i tro på Guds Sønn. Det synes virkelig som veksten går den motsatte vei.

Det var imidlertid også en annen tanke som gjorde sig gjeldende for mig under møtet, en opmuntrende tanke som har gjort mitt hjerte godt mange ganger siden. Likesom denne ytre adskillelse har den senere tid stadig har fått større fart, har en indre erkjennelse av andre troende gjort sig stadig sterkere gjeldende i de forskjellige sam-

fund. Denne erkjennelse av andre troende var det Guds And virket på oss derinne på stevnet i Møllergaten 38, og denne erkjennelse tror jeg Gud fortsættende vil virke i våre hjerter i denne siste tid. Måtte vi alle være åpne og mottagelige for denne virken.

Det har vært sagt, at når trengselne kommer, vil nok gjerdene falle og Guds folk smeltes sammen — og det tror jeg. Jeg blir alltid varm om hjertet, når jeg tenker på en tildragelse i Oscar Halvorsens telt i Kirkeveien for endel år siden, under den forfølgelse som man da reiste mot ham med avviskriverier og rettsaker. En aften, mens stormen var på sitt høieste, og en mengde nyssgjerrige og «kontrollerende» hadde innfunnet sig, så det store telt var fullstappet, kom en av frelsesarmeens offiserer, — jeg tror det var Westergaard — og bad om å få ordet, og forsikret br. Halvorsen om, at han hadde alle byens troendes sympati, og at mange stod ham bi i bønn og led med ham i prøvelsen. Jeg skal ikke forsøke å beskrive virkningen, men godt var det.

A jo, når trengselne kommer skal det nok komme tilsyne, at vi er ett. Men hvorfor skal vi vente til trengselne kommer. Hvor velsignet er det ikke også i medgangs tider, når troende fra forskjellige leire en gang imellem kommer sammen, lar sine forskjellige opfatninger av de mange mindre betydningstulle læresetninger hvile, og lar det felles samfund som vi har med den ene, vår opstandne Herre og Frelser Jesus Kristus, være det avgjørende.

Nei vi har nok ingen grunn til å vente, la oss — alle som har fått syn for partiåndens heslighet — samle oss til kamp imot den, og med den nåde som Gud gir, arbeide for enhet blandt Herrens små på jorden, — ikke nødvendigvis en ydre, organisatorisk sammenslutning, — men en indre, organisk sammensmeltning.

Drammen 24—9—29.

Erling Syvertsen.

Fra Kina.

Til Misjons-Røsten!

Til herved få si en hjertelig takk til N. N. for de femti kroner til utstasjon. Vår kasserer Janet Bru har mottatt pengene og sendt beløpet ut til oss. Vi håper utover høsten å kunne få leie en liten plass i den by som før omtalt eller i nærheten av den samme, det vil si om det kommer tilstrekkelig med midler.

Vi lever vel og vår bønn er at Herren skal la sin egen sak ha stor fremgang iblandt oss. Med beste hilsen og ønske om å være inne sluttet i vennernes forbønner.

Eders i Mesterens tjeneste.

Margrethe Dørum.

Hilma Karlson.

Til lappemisjonær Vangberg

er innkommet et bankbrev med 30 kr., som er oversendt broderen, og for hvilket kvitteres med takk.

Broderhilsen

G. Iversen.

Omkring stevnet i Arendal.

Fra utflukten til Hasseltangen. Foto Wintersborg, Kr.sand

Mange var de som hadde satt kursen mot Arendal, hvor vennene i Betanias hadde innbudt til et 3-dages stevne i tiden 14.—16. september.

Det prektige, rummelige lokale var fylt til siste plass ved velkomsthøsten i dag kveld. Etterat sangen «Velkommen hit Guds venner» var sunget, blev møtet åpnet av eldstebrøder O. Gundersen, i det han ønsket enhver hjertelig velkommen og leste Kol. 1. Han uttalte håpet om at stevnet måtte bli til velsignelse og at Herren måtte få gi enhver hvad den enkelte var tiltenkt.

En del bønnesøder fra syke blev oplest med anmodning å ta dem med for nådens trone.

Forst. M. Nælsen talte derefter og uttalte med Paulus, at da han så brødrene takket han Gud og fattet nytt mot. Fremholdt nødvendigheten av at vi alle måtte bli ett — ikke i meninger og opfatninger — men ett i ham, i Kristus Jesus.

Derefter var det bevertning av de 4—500 mennesker. Denne gikk raskest unna og man merket ikke noe avbrudd i møtet av den grunn.

Br. Kjelaas vidnet derefter i vers og prosa og frydet sig over en fullkommen Frelser, som hadde åpnet vei også for ham.

Daniel Nilsen stanset særlig ved ordene: «Og da jeg så ham» (Apenb. 1, 17). Broderen uttalte ønsket om at i under disse møter måtte få se ham. Ved synet av Kristi storhet vokser vi i nåden. Nå vi blir optatt med Jesus Kristus og får se hans skjønhet, må all annet vike. All blir smått og ubetydelig i lys av hans herlighet.

Br. Sverre Gustavsen fortsatte i samme spor og samlet det hele i ordet: «Og de så hen til ham og strålte av glede».

Søndag var byen på en særskilt måte preget av de frie venners forkynnelse. Efter innbydelse talte evangelistene Kjelaas og Erling Gustavsen i Baptistkapellet og misjonær Christiansen og evangelist Wennesland i Metodistkirken. Et vakker trekk som vidner om broderlig forståelse.

I Betanias samledes man til bønn klokken 9.30. — Der var nu kommet en ny skare tilreisende og br. H. Blom Bakke ønsket disse velkommen med håp om at samværet måtte bli til velsignelse og oppmuntning, og med Jesus som midtpunkt.

Br. Worland leste til en begynnelse Salm. 72, hvorefter evangelistene D. Nilsen, M. Nilsen og Sverre Gustavsen talte ut fra Herrens ord.

Ved 1-tiden samledes man til en festlig fellesmiddag på Tylhønen pensjonat, hvor man ønskedes velkommen tilbords av fungerende vert br. Hansen. På Sjømannshjemmet var der også arrangert fellesmiddag for de mange tilreisende gjester.

Så samledes man på torvet til friluftsmøte. Været var ideelt med strålende solskin. Det var samlet over 1500 mennesker, da musikken vendte under sang og musikk kom kjørende i en stor lastebil. Det blev et friluftsmøte av de sjeldne og tross den store menneskemasse hersket der en prisverdig stillhet. Et fulltonende evangelium blev i

Ands og krafts bevis bragt av brødrene Bernh. Nilsen, D. Nilsen, Skoie, Wintersborg og G. Gundersen.

På gamlehjemmet var det møte ved evangelistene E. Gustavsen og Kjelaas.

Aftenmøtet var fylt til trengsel da br. Fosse begynte med å lese Johs. 1. br. 3, 1—14.

Efter bønnemøtet talte misjonær Alb. Christiansen ut fra 2. Kor. 8, 9: «Ti I kjenner vår Herre Jesu Kristi nåde, at han for eders skyld blev fattig, da han var rik, for at I ved hans fattigdom skulde verden rike». Broderen la særlig hedningens nød på den store forsamlingens hjerter og fortalte om de store skarer, som særlig på hans felt i belgisk Kongo, ennå ikke har lært å kjenne vår Herre Jesu Kristi nåde. Talte videre om hvordan den fremtredende sivilisasjon, foruten å føre mange goder med sig, også dessverre ga sig utslag i megen elendighet. Det var derfor om å gjøre å bringe dem evangeliet, så flest mulig kunde reddes.

Misjonær Bernh. Nilsen talte også om nødvendigheten av å sprede Guds ord videre blandt folkeslagene og berettet flere episoder fra sitt flerårige virke i Kina.

Br. Kjelaas talte over ordet i Luk. 10, 35 om den barmhjertige samarittin.

Mandag var siste dag i «høitiden». Og det blev i sannhet høitid, da man klokken 10 formiddag samledes til brødsbrøydelse. Ord kan ikke beskrive denne formiddagsstund, men vi så hans herlighet — en herlighet som en enbåren sønn fra sin Fader — full av nåde og sannhet.

Ved 3-tiden om eftermiddagen fikk de tilreisende m. fl. en herlig sjøtur i vakre omgivelser og strålende solskin. Det var brødr. Nils og Halvor Blom Bakke som hadde innbudt og elskverdigg stillet en motorskøyte og bugserbåten «Sjøgutts» til disposisjon. Turen gikk til Søm, hvor man etter en liten spaseretur kom ut på Hasseltangen. Her åpnet sig en fager utsikt over holmer og skjær ut mot det åpne hav. Tiden her blev benyttet til en kort andakt med taler av D. Nilsen, Sverre Gustavsen og M. Nilsen.

Om kvelden var det avskjedsmøte og etter var lokalet fylt. Br. Hartvigsen åpnet møtet med å lese ut fra Johs. 6, 32 og fig.

Br. Wennesland talte inspirert fra Johs. 20, 1—9 om Kristi død og opstandelse og frydet sig over at lovens krav var opfylt og at den intet mer hadde å kreve. Døden kunde ikke beholde sitt bytte.

Graven var tom og Kristus oppreist til vår rettferdighet. Evangelistene Zachariasen og Skoie fortsatte i samme spor og fremholdt de rettigheter og velsignelser som var skjenket oss i Sønnen.

Erling Gustavsen talte derefter og citerte forskjellige skriftord om Guds store miskunn og barmhjertighet og fremdrog flere eksempler herpå ut fra Skriften.

Elias Nilsen talte om å la Kristi ord bo rikelig iblandt oss. Det velsignede Guds ord stod fast og var en sikker grunn å bygge på under alle livets omskiftelser.

ORD FOR DAGEN: Jesus Kristus er en soning for synden. I Johs. 9, 1

Hebr. 10, 19—23

Da vi altså, brødre, i Jesu blod har frimodighet til å gå inn i den ligdommen —

Ja, hvor nåden blir stor når riktig betrakter forsoningsket, og å få regne sig med i flokken som Johannes sier om Guds barn, og ennå er det åpenbart hvad vi skal vurdere her er en stilling man aldri arder sig til, men fødes til, brødre! Det som gjør oss lovrettet etter Rom. 8, 17 er barn av Gud. Og derfor tar jeg også at Jesus vil ta alle sine med når han åpenbarer. Dette er det jo forskjellige tinginger om, og den enkelte bør sine kne undersøke om man frimodighet ved Jesu blod.

Har mange ganger stått over endel, som i sin tid fylte plass i virksomheten både sang, bønn og vidnesbyrd, som plusselig er forstummet i er det i de fleste tilfeller er som er kommet inn, så frimodigheten i Jesu blod til å gå inn i helligdommen er borte. Hva, så å gjøre? Erkjennelse og kjennelse for Gud, (og musker, om nødvendig). Ja, det nok Anden klarer vise den te som er villig. Gud står der imot, men de ydmyge gir nåde. Amen. Og det er nå som optukter oss.

Synes det er så stort å knuse sine kne og si Far! ser så troskyldig ut for det naturlige menneske, men den har fått barnekåret And, nok lett å være med og synges vil jeg velge selv min vei, og har valgt for mig o. s. v. I bør ikke sies eller synges en inn hva som er sant i ham oss. Ja, da vilde det bli mer modighet i sangen også. Det ialfall noe som er klart for alle kriste bare å synges fordi det musikk, men fordi ordene mer med Andens vidnesbyrd til minde. Les da igjen 10.19—23 og se hvad det står samvittigheten. Gud er tro og den blir 19 var det et

ni ut på inn til på som her talte s. h. Kl. 17 h. te i Friki gen var sker. Sko foredrag Samuel og Ludvig J. net: «Jeg Herren!» Kl. 20 h. bapptistenes kaler.

Mandag handlingam De tilreisende arbeiderne Det var mar og den blir 19 var det et

nia som var det var god som er nok ham, nemlig Arendal 2

Det er i år sjonsarbeidet sand. Opjæren sender det til. Tillsutt utført et vel inntrengende appell til de Optikus S. Tve ste om å motta Jesus som sin mann.

Israe landsmøte i S nedlegge misj stina.

Kristiansand Det er i år sjonsarbeidet sand. Opjæren sender det til. Tillsutt utført et vel inntrengende appell til de Optikus S. Tve ste om å motta Jesus som sin mann.

Israe landsmøte i S nedlegge misj stina.

Kristiansand Det er i år sjonsarbeidet sand. Opjæren sender det til. Tillsutt utført et vel inntrengende appell til de Optikus S. Tve ste om å motta Jesus som sin mann.

Israe landsmøte i S nedlegge misj stina.

Kristiansand Det er i år sjonsarbeidet sand. Opjæren sender det til. Tillsutt utført et vel inntrengende appell til de Optikus S. Tve ste om å motta Jesus som sin mann.

Israe landsmøte i S nedlegge misj stina.

Kristiansand Det er i år sjonsarbeidet sand. Opjæren sender det til. Tillsutt utført et vel inntrengende appell til de Optikus S. Tve ste om å motta Jesus som sin mann.

Israe landsmøte i S nedlegge misj stina.

BARNERØSTEN

Fritt evangelisk barneblad.

Utkommer hver uke (undtatt sommerferien) i 4-sidig format. For enkelt eksemplar koster bladet kr. 1.50 pr. år. De derimot som bestiller 100 ekpl. og derover, får bladet for kr. 1.00. Altså: 2 øre pr. ekpl. Skriv etter nærmere opplysning og prøvenummer til «Barnerøsten» eksped., postboks 32, Sarpsborg.

Bestilles i alle landets postanstalter.

FRA SPREDTE FELTER

Fra Norsk Søndagsskole-unions landsmøte i Arendal.

Møtet begynte lørdag den 7. september klokken 19. Pastor G. Øhrn ønsket alle de tilreisende velkommen til byen. Så blev ordet gitt til N. S. S. U.s formann J. A. Øhrn fra Oslo, som takket for innbydelsen. Siden talte sekretær Odolf Larsen, og møtet avsluttes med bønn. Søndag formiddag deltok de tilreisende talere i forskjellige lokaler. Kl. 12 avholdtes stort barnemøte i Frikirken. Det store lokale var fullt av barn. Først talte redaktør Wang, siden s. s. emissær Chr. Jakobsen. Sekretær Svendsen ledet. Kl. 16 holdtes friluftsmøte på torvet. Baptisternes musikkforening sang og spilte fra en lastebil. Det var en masse mennesker samlet.

Pastor Grønæs talte om å gå ut på veier og streder og byde inn til bryllup. Og der var mange som her hørte innbydelsen. Så talte s. s. emissær Hervik Larsen. Kl. 17 holdtes stort offentlig møte i Frikirken som ved anledningen var ganske full av mennesker. Skolebestyrer Øie holdt foredrag over emnet: «Barnet Samuel og våre barn.» Pastor Ludvik Johnsen talte over emnet: «Jeg og mitt hus vil tjene Herren!»

Kl. 20 holdtes ungdomsmøter i baptistenes og metodistenes lokaler.

Mandag formiddag holdtes forhandlingsmøte.

De tilreisende og søndagsskolearbeiderne blev av Blom Bakke innbudt til en skjærgårdstur. Det var mange som deltok i turen og den blev meget vellykket. Kl. 19 var det avslutningsfest i Betanias som var fylt til trengsel. Ja, det var godt å høre de forskjellige taleres vidnesbyrd om ham som er nok for alle som mottar ham, nemlig Jesus Kristus!

Arendal 22—9—29.

K. 1.

Kristiansand indremisjon 70 år.

Det er i år 70 år siden indremisjonsarbeidet optokes i Kristiansand. Op gjennom årene har den utført et velsignelsesrikt virke. Optikus S. Tvedt er for tiden formann.

Israelsmisjonens

landsmøte i Skien har besluttet å nedlegge misjonsarbeidet i Palestina.

Kristendom

er kjærlighet til Jesus, en kjærlighet som våger noe for å redde mennesker av synd og nød og for å hjelpe dem til et sunt, sterkt liv i Gud.

Avskjedsmøtet for misjonær Alb. Christiansen.

I anledning br. Alb. M. Christiansens reise til Kongo i en nærfremtid hadde vennene i Piløensgt. 4, Oslo, innbudt til avskjedsfest søndag 22. september.

Om formiddagen var det samlet ikke så få venner. En av eldrebødrene leste 1. kor. 13 og ønsket de tilreisende venner velkomne. Derefter hadde vi et godt bønnemøte.

Br. Alb. M. Christiansen talte ut fra Esaias 53. Før broderen talte kom et budskap i tunger og tydning, om å se hen til Herren og stole på ham, ti han er trofast.

Derefter talte forstander Marthin Nielsen ut fra Luk. 22, 14—18.

Efter talen var det brødsbrytelse og Gud gav oss en riktig herlig stund. Herren var mektig tilstede og vi kjente våre hjerter blev fylt av Guds nåde og fred. Det var som på apostolens dage idet de talte med tunger og høilig priste Gud. Efter bønnemøtet blev de tilreisende bevertet med melk, kaffe og smørbrød.

Efter at man hadde spist var det middagspause, og de som ønsket det, gikk tur rundt Festningen og beså sig.

Kl. 5 begynte festen. Lokalet var stappende fullt. Efter at musikkvennene hadde spilt og sunget noen sanger leste en av brødrene Salm. 62. Der blev også overlest telegram fra Søndmør hvor hilses med 2. Mos. 23, 20 og fra Berzen med hilsen fra Skriftdet i Esaias 45, 2—3.

Br. M. Blom Bakke talte derefter ut fra Rom. 1, vers 1 og 13—16. Han begynte med å peke på hvilket herlig budskap br. Christiansen hadde å gå med, Guds evangelium. Dette

budskap hadde kraft til å omdanne de mest forfallne menneskehjerter. Br. Christiansen kunde være glad over å få reise til Afrika med dette gode korsets evangelium. Minnet om at tiden for Jesu gjemkomst nærmet sig. Over engelens røst skulde høres og de døde i Kristus opstå og vi som lever sammen med dem løftes op og møte Herren.

Br. Christiansen talte ut fra 2. kor. 8, 9. Om å kjenne Jesu Kristi nåde. Hvor stor grunn vi hadde til å glede oss som kjente denne nåde, og hvilken plikt vi hadde til å bringe denne kunnskap ut til hedningene. Det haster med å sprede evangeliet. Han var nok beveget ved å skilles fra sine kjære, men det var noe som var tyngre og det var at han ikke kunde få med sig flere som kunde fortelle om Jesus. Han takket for all deltagelse og hjelp og bad de tilreisende bringe vennene på de forskjellige steder hans takk.

Derefter fikk vi kaffe og julekake. Et offer til br. blev også optatt og innbragte 425 kroner.

Efter bevertningen talte br. Erling Syvertsen, Drammen. Han leste 2. kor. 4, 16—18 og oppmuntret til å støtte broderen med midler.

Br. Lind, Moss, talte ut fra Esras 1, 1, 3, 4 og 6 om at Gud måtte oppveke vår ånd til å ofre til Guds sak.

En hel del både brødre og søstre priste Herren. Flere budskap i tunger og tydning kom frem og vi skiltes med takknemlighet til Gud for en god dag.

Må Gud få bruke broderen til sitt navns forherligelse ute blandt Afrikas befolkning.

G. Iversen.

Fortell til den kommende slekt.

Av Albert Robinson, Oslo.

Lytt, mitt folk, til min lære, bøi eders øren til min munns ord!

Jeg vil oplate min munn med tankespråk, jeg vil la utstrømmende gadedulle ord fra forudms tid.

Hvad vi har hørt og vet, og hvad våre fedre har fortalt oss, det vil vi ikke døgle for deres barn, men for den kommende slekt fortelle Herrens pris og hans undergjerninger som han har gjort.

Han har reist et vidnesbyrd i Jakob og satt en lov i Israel, som han bød våre fedre å kunnngjøre sine barn, for at den kommende slekt, de barn som skulde fødtes, kunde kjenne dem, kunde stå frem og fortelle dem for sine barn og sette sitt håp til Gud og ikke glemme Guds gjerninger, men holde hans bud, og ikke være som deres fedre, en opsetsig og gjenstridig slekt, en slekt som ikke gjorde sitt hjerte fast, og hvis And ikke var trofast mot Gud. Salm 78, 1—8.

Hvor kan vel de små barn elske Gud?

Ja, så spør folk så ofte. Kan de vel lyde Herrens bud og bli all synden kvitt? (Barnenes Eien-dom 49,1).

Dette er hvad vi så ofte har

tenkt, men vi får svar av Jesus selv: La de små barn komme til mig og hindre dem ikke, ti Guds rike høyr sådanne til.

Vi er som Guds barn skyldig å fortelle om hvad vi har sett og hørt til våre barn, for at de kan se hans storhet og begynne å tjene ham.

En mor kom en dag til mig og spurte: «Ser De noen frukt av søndagsskolearbeidet, er det noen hjelp i å sende barna dit?»

— Ja, Gud være lovet.

Hvorfor sår bonden? Venter han ikke på høsten?

Vi leser at Herrens ord ikke skal vende tomt tilbake, men lykkelig utføre hvad han sender det til. Es. 55, 11.

Jo, det er lønn for vår gjerning.

Mange sier barna er for små til å forstå Herrens ord. I gamle tider hadde de ikke Skriftene, men det blev overlevert muntlig. Hvad våre fedre har fortalt oss vil vi ikke døgle for våre barn.

Ja, Moses gikk så langt overfor Farao at han sa: Både med våre unge og våre gamle vil vi gå. både med våre sønner og med våre døtre, både med vårt småkveg og med vårt store kveg vil vi gå, ti

vi skal holde høitid for Herren. 2. Mos. 10,9.

Skal så dine barn sitte hjemme, skal vi nekte dem Guds ord? Nei, mor og far, lærer og lærerinne, ta barna med og gå ut og hold høitid for Herren. Som Farao forsøkte å få bare de store til å gå, således sier djævelen også: Nei, barnet mitt, du er for liten ennu, vent til du blir større. Slik lyder det ofte.

Hvor meget gift skal det til for å forgifte hele legemet? En liten surdeig syrer hele deigen. 1. kor. 5, 6.

Broder og søster, du har også plikt på dig til å fortelle barna om Jesus, men kan du ikke selv, så undlat aldri å sende dem dit hvor de får høre om ham som døde for dem. Det er nødvendig at de fra barndommen lærer å kjenne ham. Du tror vel ikke at du her har noen forrett fremfor de små? Nei, du blir ikke velsignet fremfor noen av de små. Han skal velsigne dem som frykter Herren, de små med de store. Salm. 115, 13.

I Joh. Ap. 19, 5 heter det: «Og en røst gikk ut fra tronen som sa: Lov Gud, alle I hans tjener, og I som frykter ham. både små og store.» — Her ser vi også at de sammen skulde love ham. Ja, i himlen skal de ropes op og dømmes efter samme bok. Joh. Ap. 20,12.

Skal vi ikke så gjøre alt for å vinne de små for Jesus, så den samme glede kan bli dem til del? Eders i Jesus for barnas frelse

La intet skjule Jesu åsyn.

Det finnes en vakker fortelling om en kunstner som villig oppga sin egen berømmelse for å forherlige Jesus.

Han hadde malt «Den siste nadver» og utarbeidet alle detaljer med megen flid. Begeret endog stod på bordet besatt med glitrende juveler, som lyste og funklet utover nadverbordet.

Da billedet var ferdig blev det utstillet, og maleren gjemte sig bort i nærheten for usett å høre deres bemerkninger som betraktet billedet.

Alle begynte de å beundre begeret: «Hvilket storartet beger!» — «Se hvor det glitrer!» Se edelstene! — Et slikt beger er aldri blitt malt før!»

Maleren kom frem fra sitt skjulested, helt motløs og bedrøvet, og med noen få penselstrøk utslattet han de vakre beger, til deres store forundring som så derpå. Istedet malte han et almindelig beger av ler som bønderne bruker.

Da han så blev spurt: «Hvorfor gdelde De det herlige beger?» svarte han: «Fordi det ikke tjente hensikten. Eders øine festet sig ved begeret istedenfor ved Mesterens åsyn.»

Ja, således kan vi stille andre ting istedet for ham. All vår gudstjeneste, våre bønner, våre gaver, våre gjerninger er intet, dersom de fratar ham noen ære eller går i veien for ham. — Han alene skal være stor!

På misjonsmarken

arbeider for tiden 30 tusen protestantiske misjonærer. Det er 8 mill. menighetsmedlemmer, 50 tusen skoler drives. 460 teologiske seminarier samt 848 hospitaler.

Den gamle dame med blomstene.

Fru Jacobine Buch, født Al, enke efter forlengst avdøde sønneprest Buch, er nu 86 år, men like ivrig og brennende for sin Herres og Frelseres gjerning her i verden.

Hun går heller ikke de vante optrakkede veier. Vi har ved tidligere anledning visstnok fortalt om hennes blomstermisjon i fengslene. Det er noe av hennes kjæreste gjøremål å sende fangene blomster sammen med noen trøsterike ord, et skriftsted, eller en hilsen som f. eks.: «Denne blomst og dette brev er fra en som ber for Dem!»

Ingen vet hvad det ved disse små blomstrehilsener er utrettet til det gode i fangenes hjerter i årenes løp.

En annen blomstermisjon er av nyere dato. Fra sin have oppvevde Slemdal sender hun ut små blomsterbuketter, ledsaget av et lite bibelstykke eller et annet godt ord. Hun har sine vennlige hjelpere, og de går ut over Grønland, Kampen og andre bydelar, gir blomsterbuketter til små barn, trette mødre eller kaster buketten med den lille hilsen inn gjennom åpentstående vinduer etc.

Det er et arbeid i tro, håp og kjærlighet som Gud sikkerlig har velsignet og vil velsigne.

En dag fikk fru Buch en liten gjenhilsen fra en som hadde mottatt en slik bukkett:

Da jeg idag til min gjerning gikk en vakker morgenhilsen jeg fikk, lysrøde roser med hilsen og bud fra en som tjener og elsker Gud, og som derfor av sitt kjærlighets fond deler ut blomster med sødel hånd; det var som et solstrei i hverdagens virke,

det var som en andaktsstund i en kirke. Så takk for de lysrøde kjærlighets bud! Gud signe Dem hele livsdagen ut!

Må Herren rikelig velsigne hennes gjerning. Hvilket eksempel er hun ikke for oss alle på kjærlighetsfull iver for å vinne sjeler for sin Herre og Frelser! Krigs!

Livets ord.

En liten kinesergutt på 10 år hadde kjøpt et Matteus evangelium av en kolportør. Da han kom hjem med boken, fikk han skjend av sin far, fordi han hadde kjøpt en så nytteløs bok. Mens gutten var på skolen tok faren til å lese i boken allikevel, og blev henrevet av innholdet. Når gutten kom hjem, sendte faren ham avstedt på å kjøpe de andre tre evangelier også. Hele familien blev interessert — og frelst.

Guds ord er levende og kraftig!

Det er ingen mangel

på kristelig arbeid, på åndelig mangesyleri, på åndelige ord og talemåter eller på protester og skrivelser og resolusjoner. Men det finnes få virkelig kristne personligheter, menn og kvinner, som formår å bære Guds kraft ut i sitt liv, bære den ut i sitt kall og i sin omgivelse, søn daglige gjøremål og laden.

Adresseforandring.

Misjonær Alb. M. Christiansens families adresse er nu Solheimsgt. 2, Oslo.

Frelsesveien og det jødiske folk.

Fra misjonsvirksomheten blandt jødene.

«Gud har ikke forskudt sitt folk som han forut kjente.»
(Rom. 11, 2).

Den åndsmektige profet Elias syntes, hans arbeid på Israel var uten frukt. Ved skuffelser og motfallenheter led han et sjælelig sammenbrudd. Han sa: «Jeg er ene tilbake» (1. Kong. 18, 22). Jehova svarte at det fantes 7000 i Israel, som ikke hadde bøiet kne for Baal, og at hans tjeners arbeid altså ikke hadde vært forgjeves. — Således var det også i apostlenes dager. Den jødiske øvrighet var imot Jesus og hans disiple, og det jødiske folk har som sådant ikke anerkjent Jesus. Men det fantes dog mange i folket som vilde ha vært beredt til å bekjenne Jesus, lide for ham, ja endog dø for ham. Som vi leser i Ap.gj. 5, 29 på pinsedag 3000 omvendte jøder og vel likeså mange kvinner, og i Ap.gj. 4, 4 leser vi om 5000 jødiske menn som kom til tro på Jesus.

Gud har ikke forskudt sitt folk. De som betrakter Guds virke i Israel med åpne øine og varme hjerter vet, at mange i Israel tror på Jesus Kristus av hjertet, at Gud ikke har forskudt sitt folk, at evangeliet ennå er den samme Guds kraft til å overbevise og omvende Israel, som det var tilfelle i apostlenes dager.

En prest som besøkte patientene i et sykehus og sa noe til en syk om Jesus, merket at det lå en jøde i sengen ved siden av og med stor opmerksomhet lyttet til den geistliges ord. Presten gikk da bort til jøden og siterte et skriftsted fra det gamle testamente. Den jødiske patient sa: «Det er et kostelig ord, men jeg kjenner et ennå herligere, som gir min samvittighet fred og mitt hjerte trost: «Jesu Kristi, Guds Sønnns blod, rensar oss fra all synd.» (1. Joh. 1, 7). Da spurte den geistlige: «Hvorledes kjenner De dette ord?» Jøden viste ham et nytt testamente og sa: «Av denne livskilde øser jeg livets vann, der har jeg lært Jesus Kristus min Frelser og livsfyrste å kjenne og elske.» Det var en av de 7000 i vår tid.

For ikke lang tid siden hadde jeg besøk av en jødisk herre. Han presenterte seg som fabrikant fra Polen og han opholdt sig på forretningsvegne noen dager i Hamburg. Han sa: «Jeg kommer for å lære Dem å kjenne og takke Dem. For mange år siden fikk jeg «Zions Venn». Gjennom denne blev jeg kjent med det nye testamente, og skjønt jeg ennå hører til synagogen, leser jeg dette Guds ord regelmessig. Jeg tror på Jesus, Messias, Guds Sønn og ber til ham.» Jeg viste ham hen til sentrum i evangeliet, Kristi kors, og før han gikk, knelte vi med hverandre og takket Frelseren for hans nåde. — Også han er en av de 7000.

Til Jesus kom skriftkloke, deriblandt også alvorlige sannhetssøkere. Til en av disse menn sa Frelseren: «Du er ikke langt fra Guds rike.» Sådant

ne sannhetssøkere finnes også i våre dager blandt jødene. En tidligere rabbiner, Jakobs, hvis sønn blev omvendt, er misjonær i Palestina. Siste desember var han i Hebron, den by i hvilken Abrahams grav finnes. Han besøkte en av de førende rabbinere i denne by. Denne tok vennlig imot ham og innbød ham til kaffe. Han sa til Jacobs: «Jeg er en strengt troende jøde og setter pris på Talmud, men tror ikke det onde Talmud sier om Jesus. Jeg tror at Jesus var en god, rettferdig mann, som holdt Guds bud og gjorde alle godt.» Jacobs henviste rabbineren til Jesu lidelsehistorie og viste ham den i lyset av Esaias 53. kap. Rabbineren hørte rolig uten motsigelse, og da Jacobs tok avskjed, sa han: «Når De atter kommer til Hebron, så besøk mig.»

En annen jødemisjonær i Palestina, dr. Christi, en av de lærdeste menn i landet, skriver at flere rabbinere i Palestina har sluttet sig sammen for å lese Bibelen i forening, og noen av disse forskere har allerede erkjent Jesus som Messias. Disse menn er ikke langt fra Guds rike.

I østen i Europa er en sterk bevegelse blandt jødene millioner. Ved misjonsstasjonen i Danzig kommer det ofte 50—70 jøder til forsamlingene. I Lodz bor ca. 200.000 jøder. Således er det også i andre deler av Polen. Hvor det rene evangelium tilbys jødene, kommer det mange, unge og gamle for å høre om Jesus.

Men det blir også mange omvendt. I juli siste år hadde vi i Hamburg en internasjonal jødekristelig konferanse. En fredag feiret vi den hellige nadvær. Deri deltok også Guds barn, som ikke var fra Israel, deriblandt pastor Wiegand, en venn av Israel. Han anså denne fest for hødepunktet av konferansen. Ved denne altergang fikk også han rik velsignelse. Det var oppløftende, mente han, å være i samfund med 150 jødekristne. Det var vel den største jødekristelige forsamling siden apostlenes dager. Alle disse jødekristne hadde før vært Jesu fiender og er nu Guds Sønnns disiple. Kristi kjærlighet førte mange fra Amerika, Palestina, England, Russland, Polen, Rumenia, og andre lande til Hamburg. Kristus var midtpunktet i alle forsamlinger. Disse deputerte var representanter for mange omvendte jøder i verden.

iblandt de førende menn i Israel gives der ikke få som gjerne vil lære Jesus å kjenne. En forfatter, Ruben Brainin, som også er en fører blandt Zionistene, skrev således i et jødisk blad en artikkel med overskriften: «Jeg søker ham»: «Over have, gjennom vidtstrakte land, i Østen og Vesten er jeg vandret og har søkt ham, Israels centrale person, Frelseren. Han har inntil nu ikke åpenbart sig for mig. Måske er jeg stormet forbi ham og har ikke kjent ham. Men i det dypeste indre i min sjel ophører jeg ikke med å spørre: Hvor er du, Frelser? Du alene har makt til å frelse og

FOR FAMILIENS YNGSTE

BLI HOS JESUS

Karen var 11 år. Kvik og munter var hun og lekte gjerne med kamrater sine. Hun vilde så gjerne være snild og gjøre det som hun visste var rett og godt, men det var ikke alltid så lett.

Det hendte av og til at hun var ulydig mot mor, og ofte gjorde hun noe som hun etterpå visste var galt.

Men helt fra hun var så stor at hun kunde forstå noe, hadde mor fortalt henne om Jesus. Hun hadde lært henne å be til ham. Mor hadde sagt, at hun skulde si alt til Jesus, også når hun hadde gjort noe galt. Ja, da gjaldt det nettopp å få sagt det med en gang, få tilgivelse for det og hjelpe til å være snild en annen gang.

Det hadde hun også gjort, og hun var glad i Jesus og vilde gjerne gjøre noe for ham.

Men nu var Karen blitt så stor, at hun tenkte på hvad det vilde si å være omvendt, gjensidig som så mange voksne kalte det på møtene. For Karen var begynt å gå på møter. Der blev det ofte talt så meget som hun ikke forstod, men hun vilde så gjerne være der, for der var så mange som var glad i Jesus, og blandt dem trivdes hun best. Men ofte når hun hørte på vakkelsestaler, blev hun redd for at hun måtte

bli voksen og komme ut i synd først, før hun kunde bli ordentlig omvendt og kalle sig en kristen. Men det var så lenge til hun blev voksen, tenkte hun, og så kunde hun jo dø før også. Hun måtte bli sikker på at hun var Guds barn. Hun kunde ikke tale til noen om det, men bad til Gud at han vilde hjelpe henne, så også hun med frimodighet kunde si hun var en kristen.

En tid etter kom det en søndagskolemissar til byen. Det var en gammel snild mann som var glad i barn. Han talte så barna forstod ham, og så vilste han frem lysbilder. Blandt bildene han viste frem var det et av Jesus som den gode hyrde, bærende et lite forkommet lam på armen. Han bar det over en vli hei, og en kunde se hvordan stormen raste og veien var stenet og smal, men det vesle lammet lå trygt og godt i Jesu armer.

Denne billedet gjorde inntrykk på Karen, men enda sterkere virket det som messiaeren sa. Han leste op den 23. Davids salme og talte om Jesus som den gode hyrde. Han fortalte om hyrdene i Jødeland, hvordan de ofte måtte ut og lete efter sauer og lam som var kommet bort. Noen lam, sa han, fulgte efter hyrden og var redd for å komme sig bort, mens andre kom ut på vidden. Enkelte kom bare et lite styk-

ke bort, så det var lettere for hyrde finne dem og bære dem tilbake. Men andre, sa han, kom langt borte, blev lenge borte, ja så lenge at de kjente hyrden når han kalte på dem. Og det var svært vanskelig for hyrde å bære slike lam hjem. Det hendte hyrden måtte ta stokken sin og lammet så et av benene blev brukt. Det hørtes frykkelig ut, men når lammet blitt hjelpelest og hyrden stalle med det. Han forbandt bæreren bar lammet forsiktig hjem, ga det og stelte godt med det. Nu lærte met at hyrden bare vilde det løp ikke fra ham mere. Denne forstod brukte han og bad barna aldri gå fra Jesus, så han måtte bruke de midler for å få dem tilbake.

Med ett gikk der et lys op for Karen: «Jeg er hos Jesus. Han er en hyrde. Han bærer jo mig. Jeg vil aldri gå bort fra ham.» Hun var så glad at hun gjernede å juble høyt. Nu visste hun at hun var Guds barn. Hun høvet ikke vente til hun blev voksen for å bli kristen.

EN MISJONÆR I KINA

leste op for en stor forsamling i kap. Da han var ferdig reiste en kist og sa at han syntes det var gjort av misjonæren å finne ut å synde og skrive dem op i en bok. Guds ord driver til erkjennelse.

Min sjel lov Herren

(Mell. Stille, stille, du mitt hjerte.)

Jesus, Jesus, kjære Frelser du som gav ditt liv for mig, jeg dig alltid her vil prise for din smertefulle vei. Du fikk kors og tornekrone, du i uskyld bar min skam, og i døden måtte segne som et gyldig offerlam.

Nu på himmelvang du troner over stjernehvelvens skjær, som den store seiersfyrste over mørkets åndehær.

Jesus, Jesus, kjære Frelser, takk for nåden du mig gav, at jeg med mitt troesøye fikk min frelse skue klar. Du mig løste ut av snaren, dødens bånd ei binder mer, snart jeg iblandt engleskaren juble skal i herlighet.

Jesus, Jesus, kjære Frelser, du mig leder ved ditt rår. Sikker fremad du mig fører skjær det enn ved smertes gråt. Væien for mig selv du baner, Herre, hjelp du alltid mig, at jeg lydig her må vandre på den blodbestengte vei.

Arne J. Larsen.

Der er dem som strer ut og får en mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Ordspr. 11, 24.

Misjonskasserere for frie misjonærer:

Kina.

F. O. SHRØDER:

A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.

MARGRETHE DØRUM og HILMA KARLSEN:

Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.

CHRISTOFA BRUNDTLAND:

L. Hvidsten, Tyskesmugst, 28, Bergen.

HELGA LUNDEBY:

J. Lind, Verlegaten 21, Moss.

RUTH PEDERSEN og ESTHER PETERSEN:

Inkassosjef Th. Wessel, Nordstrand.

JENS FJELD:

K. Aarmo, Ski st.

OLGA SCHULT (f. t. Norge):

Gerda Sivqvand, Rosenborggt. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA:

G. Bergh, Youngsgt. 1, Oslo.

SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN:

Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo

M. PAULSEN og IDA LORENTZEN:

Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.

Alaska.

GUSTAV NYSETER:

Nyseter, Osen pr. Rena.

Finmarken.

DORTHEA KLEM:

Thora Finnerud, Danvik, Drammen.

KRISTIAN SKIPPERUD:

Anna Thøgersen, Teatergaten 1, Oslo.

MARTHA HAGA:

Jørgen Monsrud, Harestua.

LAPPEMISJONÆR A. VANGBERG:

G. Iversen, postboks 32, Surpaborg.

Argentina:

BERGER N. JOHNSEN:

H. H. Sønstebo, Otterholdt pr. Bg, Telemark.

SIGURD GRØNVOLD:

Johan O. Johnsen, Slemmestad.

ERLING ANDRESEN:

Rolf Andresen, «Fredri», Haslum.

Afrika:

P. EVENSTAD:

Emma Hoel, Parkveien 6, Os

TOMINE EVENSTAD:

Gartner M. Waide, Ibsensgt Bergen.

INGRID LØKKEN:

MARGIT HARALDSEN:

Lods Henrik Johansen, Løvanh vei, Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSSEN:

Constance Nøstdal, Solheim 40, Bergen.

MARTHA KVALVAGNES:

Fru Anna Nædal Sydenstrøm Bergen.

MAXIMILIAN HANSEN:

Caspara Solvik, villa Fjøl Osnes pr. Heggedal.

DEN NORSE KONGOMISJON:

CHRISTIANSEN:

Erling Syvertsen, Danvik, Dr

India:

DAGMAR ENGSTRØM og ANNA JENSEN:

Ingvald Finnerud, Danvik, D

FRANCK DESMOND:

Gustav Larsen, Fossveien 11

HANS SVENDBERG:

Form. J. Karlsen, Haldens v Tistedalen pr. Halden.

GUNHILD ABØ:

DAGMAR JOACOBSEN:

Sverre Severinsen, Smittveien 19, Drammen.

HILDA WERGEDAL:

Jens Jarnes, Passerbek p. a. var.

RACHEL EDVARDSEN:

Kontorist O. Langerud, Nove

VALBORG FRANDSEN:

Bidrag kan sendes Misjons-Røsten

Utgift ved en redaksjons

NUMMER

Fra

Endelig k kvittere og t har kommet jeg på å si. post 3 gange gang har n Røsten komm andre småbl eller revt tv innpakning h var det en skuet de førs litt mistenke være naturlig Vi er da i Misjons-Ros- bart å få les fra spøken so i verden i sam Siden vi ko me «fengsel», 6 år nu, har v ne oplatt for d er verden. Og det er v med Guds giv kor. 16, 9, Ap den for å støt Jeg ser klart å Guds medarbe helst, uten for på jordkloden. Gud. Om Gud vil en annen gang våre erfaringer. Men inntil vide at det er vi se den største velt ut av denne tje vi vært fristet søsken som har ger, som suser å nå masser av Livets ord. Men om, at vi har j hester og vogt 6,17, Hab. 3, 8) te oss op i diss Ja, tenk å få med Gud. I de svært innskrenk

En v

Fra Vi forventet ikk lig den dag, men før. Det var en va og den årlige preken skulde lyd optas. Det oppak for vi hadde sovet nem hadde preken o se så mange gang ikke talen nettopp, ke så forskjellig, men på en eller at diakonen gremen. Såvidt som jeg sten som tekst: «ning», men dvelte s «Gå å. Han talte ta kollekt, men om vilde aldri bli tilfre gikk. Våre kollekter, fo blev ikke for store, han minnet om en hi de hørt om en gu